U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **S. K.-M.**, zastoupeného JUDr. Antonínem Šmídkem, advokátem se sídlem Liberec 1, Jestřabí 974, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 16. 12. 2015, č. j. 58 Az 4/2015 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-186/ZA-ZA14-ZA05-2015 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu; tu Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 58 Az 4/2015 - 38 zamítl.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobce sice v žalobě vyjádřil souhlas s tím, že v jeho případně nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 12 a § 13 zákona o azylu, přesto však namítal, že zde existují důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona, nebo důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 téhož zákona. K podmínkám aplikace § 14 zákona o azylu krajský soud, s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a že posouzení důvodů pro jeho udělení je otázkou správního uvážení. Jelikož žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani v dalším průběhu řízení neuvedl žádné mimořádné okolnosti, které jsou podle konstantní rozhodovací praxe důvodem pro udělení humanitárního azylu, a odvolával se pouze na dobu strávenou v České republice a perspektivu další budoucnosti

v ní, stejně jako na obavu z odvodu do armády, nedospěl krajský soud k závěru, že by mu bylo možné humanitární azyl udělit.

Pokud jde o podmínky pro udělení doplňkové ochrany, krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že hrozbě nebezpečí vážné újmy (trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání) ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu nic nenasvědčuje; v tomto smyslu nemůže být vykládána ani existence branné povinnosti žalobce. Nadto krajský soud vyjádřil pochybnost, zda má vůbec žalobcem tvrzená obava z nástupu na vojenskou službu reálný základ (nebylo prokázáno, že by byl do ozbrojených sil povolán; před odchodem z Ukrajiny vojenskou službu ze zdravotních důvodů nevykonával). Současně poukázal na to, že důkazní standard se u doplňkové ochrany oproti důkaznímu standardu u azylu liší, neboť žadatel usilující o udělení doplňkové ochrany musí prokázat skutečně reálné nebezpečí hrozby vážné újmy v zemi původu. To se žalobci nepodařilo. Krajský soud v této souvislosti odkázal na tzv. třístupňový test, formulovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 (publikovaném pod č. 1840/2009 Sb. NSS); v něm se předpokládá nejen existence mezinárodního nebo vnitřního konfliktu v zemi původu a vystavení žadatele vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí jako důsledku tohoto konfliktu, ale také podmínka, že je žadatel civilistou. Právě podmínka uvedená na posledním místě by v případě povolání žalobce do armády splněna nebyla. Nadto není zřejmé, že by konflikt na východě Ukrajiny dosahoval takové intenzity, že by civilistovi ze západní části hrozilo nebezpečí vážné újmy jen na základě jeho přítomnosti v zemi původu. Krajský soud dodal, že pokud v zemi původu existuje účinná ochrana před vážnou újmou, o níž hovoří čl. 7 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 (tzv. „kvalifikační směrnice“) a žadatel k ní má přístup, nepřichází udělení doplňkové ochrany v úvahu. Totéž platí, lze-li účinnou ochranu vyhledat v jiné části země původu (vnitřní ochrana). Rovněž intenzita rodinných vazeb žalobce v České republice neodůvodňuje použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Závěrem krajský soud zdůraznil, že udělení mezinárodní ochrany je specifickým a výjimečným způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; azylovým řízením nelze nahrazovat smysl a účel úpravy zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“).

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě má být otázka splnění podmínek pro aplikaci § 14 a § 14a zákona o azylu posouzena jinak, neboť příběh, který stěžovatel prožil, se běžně posuzovaným případům vymyká. Krajský soud i žalovaný bezpečnostní situaci na Ukrajině podcenili a jejich posouzení neodpovídá reálnému stavu. Ačkoli si je stěžovatel vědom, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a že válečný konflikt na Ukrajině a možnost se do něj zapojit jako voják není negativním jevem, přesto se dovolává „*ochrany své osoby z důvodů zvláštního zřetele hodných*“. Tvrdí, že v případě nuceného návratu na Ukrajinu se ocitne v naprosto nechráněném postavení, protože ve vlasti již

nemá žádné příbuzné, ani možnost bydlení a zdroje zaopatření; na území České republiky se až dosud zdržoval legálně. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci předně uvádí, že kasační stížnost považuje za nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s., neboť svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ten v kasační stížnosti pouze opětovně uvádí námitky již jednou vyvrácené a fakticky usiluje o legalizaci svého pobytu za pomoci institutu azylu či doplňkové ochrany. Stěžovatel pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu až do doby, kdy byl zadržen a bylo mu uděleno správní vyhoštění (10. 2. 2015). Po dobu 14 let vědomě ignoroval právní úpravu pobytu cizinců a podáním žádosti o mezinárodní ochranu nesporně demonstroval úmysl využít tento institut k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Tvrzení stěžovatele o narušení jeho práva na soukromý a rodinný život z důvodu několikaletého soužití s blíže neurčenou partnerkou, pokládá žalovaný z hlediska merita věci za irelevantní. Individuální okolnosti případu svědčí naopak o přiměřenosti rozhodnutí žalovaného a jsou kompatibilní se vztahem stěžovatele k zemi původu a mírou jeho integrity do společnosti. Namítá-li stěžovatel procesní pochybení při hodnocení bezpečnostní situace v zemi původu, odkazuje žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, z nichž vyplývá, že věrohodnost příslušných zpráv je třeba posuzovat s ohledem na autoritu a pověst autorů, seriózност provedených šetření, vzájemnou návaznost a souvislost závěrů a shodu s jinými zdroji. Zabývá-li se situací v zemi původu více zpráv, pak je třeba upřednostnit ty, které se zabývají stavem lidských práv a přímo uvádějí okolnosti pro posouzení reálnosti hrozby nelidského či krutého zacházení. Relevance a váha zprávy pak závisí na tom, do jaké míry se přímo věnuje otázkám posuzovaným v daném řízení. Jelikož sám stěžovatel neuvedl v předchozím soudním a správním řízení žádné skutečnosti či důkazy svědčící pro jeho tvrzení, nemůže oprávněně namítat, že odůvodnění správního rozhodnutí je neúplné. Taktéž není na místě se dovolávat institutu humanitárního azylu či doplňkové ochrany, pramení-li hrozba vážné újmy z jednání soukromé osoby; v těchto případech je třeba se nejprve obrátit s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány.

Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek její přípustnosti, ale také na její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy na předpokladu, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz). Teprve tehdy, je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, může Nejvyšší správní soud posoudit její důvodnost.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o přípustnosti kasační stížnosti, zabýval se dále tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně věnoval ve výše citovaném usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 – 57. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat tehdy, pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, případně byly řešeny (ať již na úrovni krajských soudů, či zdejšího soudu) rozdílně, nebo pokud je třeba učinit judikaturní odklon (tj. ve výjimečných a odůvodněných případech změnit výklad určité právní otázky rozhodované dosud správními soudy jednotně). Další typovým příkladem přijatelné kasační stížnosti je situace, kdy soud shledá v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele za předpokladu, že toto pochybení dosáhne požadovaného minimálního stupně intenzity a kasační soud shledá jako nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek nad rámec konkrétního případu. Nejvyšší správní soud konstatoval také to, že i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí v zásadě může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, neboť stěžovateli je v důsledku této vady odepřena možnost se seznámit s důvody rozhodnutí, což představuje hrubé porušení procesního práva. Nejvyšší správní soud nicméně připomíná, že soudní ochrana byla stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci, a že další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů. Z tohoto úhlu pohledu proto Nejvyšší správní soud nahlížel na stěžovatelem podanou kasační stížnost a důvody v ní uplatněné, přičemž dospěl k závěru, že přijatelná není.

V prvé řadě zdejší soud poznamenává, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro výsledek kasačního řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině nebo je dokonce formuluje způsobem, který se ocitá na samé hranici věcné projednatelnosti, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.

Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nerozporuje závěr žalovaného, že v jeho případě není naplněn žádný z azylových důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu (tedy pronásledování jeho osoby za uplatňování politických práv a svobod, odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů). Nevyvstaly ani pochybnosti, že v případě stěžovatele není prostor pro aplikaci ustanovení § 13 zákona o azylu, neboť vůbec netvrdil (natož aby prokázal), že je osobou uvedenou v § 13 odst. 2 téhož zákona. Nejvyšší správní soud přitom setrvale judikuje, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany leží břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na žadateli (viz například rozsudek ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37). Obdobně v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, dospěl zdejší soud k závěru, že

„absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými.“

Stěžovatel fakticky pouze oponuje závěru, že nesplňuje podmínky pro aplikaci ustanovení § 14 a § 14a zákona o azylu; v tomto směru je stížnostní argumentace shodná s argumentací žalobní. Je přesvědčen, že prožil *„pravděpodobně ne běžně posuzovaný příběh“*, a proto zde existují důvody hodné zvláštního zřetele k ochraně jeho osoby.

K podmínkám aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) krajský soud naprosto přiléhavě odkázal na ustálený právní názor, dle kterého na udělení tohoto typu azylu není právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro jeho udělení je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (viz například rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (blíže například rozsudek tohoto soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Této ustálené rozhodovací praxe si je stěžovatel očividně vědom, neboť sám poukazuje na omezený rozsah přezkumu závěrů žalovaného o (ne)udělení humanitárního azylu. Co se týče smyslu a účelu institutu humanitárního azylu, je na místě znovu připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, jehož závěry zmínil i krajský soud v odůvodnění rozsudku nyní napadaného, a sice, že tento smysl a cíl lze spatřovat v možnosti poskytnout azyl *„i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně ´nehumánní´ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Stěžovatel ovšem neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani v dalším průběhu správního a soudního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by ve světle citovaných rozsudků vůbec mohly být důvodem pro udělení humanitárního azylu; nezbývá než znovu připomenout, že břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů dopadá především na žadatele o mezinárodní ochranu (viz výše citovaný rozsudek ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37).

Odvozuje-li stěžovatel své *„naprosto nechráněné postavení“*, jakožto domnělý důvod pro udělení humanitárního azylu, od tvrzení, že na Ukrajině nemá žádný zdroj obživy, ani žádné příbuzenstvo či jiné sociální vazby, pak je třeba upozornit, že tyto skutečnosti neuvedl v žalobě (ačkoli tak jistě učinit mohl), ale teprve v replice k vyjádření žalovaného, a proto se jimi krajský soud, při respektování dispoziční zásady [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], věcně nezabýval. Ze stejných důvodů se shodnou stížnostní argumentací nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud, neboť se jedná o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Domnívá-li se stěžovatel, že splňuje podmínky minimálně pro udělení doplňkové ochrany
podle § 14a zákona o azylu, je třeba připomenout, že tato námitka je v kasační stížnosti uvedena poměrně nekonkrétně, což se nutně odráží i v přístupu zdejšího soudu k jejímu vypořádání. V nejobecnější rovině lze konstatovat, že doplňková mezinárodní ochrana je ochranou subsidiární, jež má být poskytnuta osobám, kterým hrozí *závažná újma* ve smyslu čl. 15 kvalifikační směrnice, respektive § 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro zkoumání důvodnosti obav, že cizinec utrpí *závažnou újmu*, aplikuje Nejvyšší správní soud test *„reálného nebezpečí“* (viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82), dle kterého *„[r]eálným nebezpečím“ (...) je nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“*. Současně platí, že *„ve vztahu k hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být splněn vyšší důkazní standard než ve vztahu k odůvodněnému strachu z pronásledování podle § 12 zákona o azylu.“* V případě posuzování doplňkové ochrany proto musí být žadatelem tvrzená skutečnost prokázána v intencích *„reálného nebezpečí“* mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Více méně shodně se vyslovil i krajský soud v napadeném rozsudku, v němž stěžovatele upozornil, že důkazní standard se u doplňkové ochrany liší od důkazního standardu u azylu.

Z obsahu kasační stížnosti lze vyčíst obavu stěžovatele, že bude nucen zapojit se do probíhajícího válečného konfliktu v rámci branné povinnosti; netvrdí však (a nepředkládá ani žádné důkazy, například ve formě povolávacího rozkazu), že by mu taková povinnost skutečně reálně hrozila. Nezbývá proto než plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, ze kterého se podává, že *„stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.“* Nadto, k azylové (i)relevantnosti branné povinnosti se zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, kde uvedl: *„Samotné odmítání* [branné povinnosti] *odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Z týchž důvodů pak není dán ani důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Lze rovněž odkázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 – 24, který se brannou povinností zabýval z pohledu důvodů znemožňujících vycestování cizince podle § 179 zákona o pobytu cizinců (překážky vycestování jsou přitom obsahově shodné s důvody doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu). Zde Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci rozhodně nelze považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

Konečně, co se týče hodnocení (vážnosti) bezpečnostní situace na Ukrajině, podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publikovaného

pod č. 1825/2009 Sb. NSS, platí, že *„[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Kvalitu zpráv o situaci v zemi původu nicméně stěžovatel v průběhu řízení o žalobě nijak nerozporoval a nečiní tak ani v řízení o kasační stížnosti; v ní pouze naznačuje, že krajský soud situaci v zemi původu poněkud zlehčil. Z věcného hlediska proto zdejší soud již jen stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46, v němž konstatoval, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Uvedené pak platí i pro případy rozhodování o doplňkové ochraně. Pro úplnost lze konstatovat, že dostatečným respektem k principu *non-refoulement* je možnost stěžovatele požádat znovu o udělení mezinárodní ochrany, pokud by se situace v zemi původu relevantním způsobem změnila (viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). V takovém řízení by bylo možné ve všech relevantních souvislostech posuzovat rozsah a obsah změněné situace v zemi původu stěžovatele, nebylo-li možné takovou argumentaci uplatnit dříve, a nešlo-li by o nepřípustnost nové žádosti dle § 10a zákona o azylu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Držel-li se krajský soud při svém rozhodování ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a nedopustil-li se žádného zásadního procesního pochybení, přičemž současně stěžovatel netvrdil konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

Pokud jde o návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 7. 4. 2016, Nejvyšší správní soud o něm nerozhodoval, neboť tento účinek nastal v daném řízení ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu